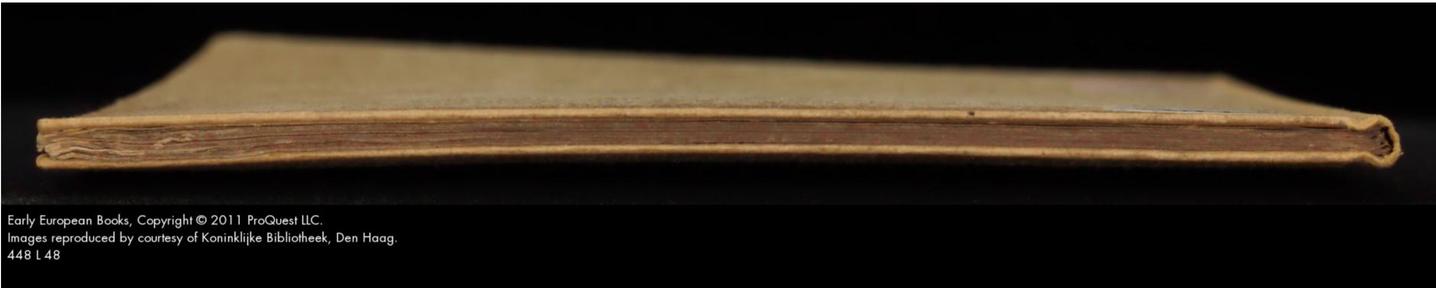
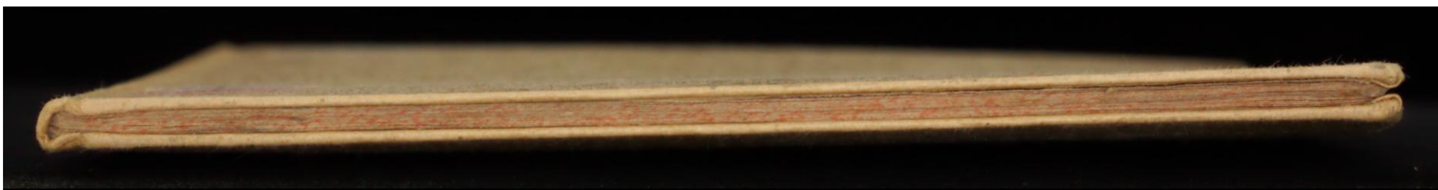
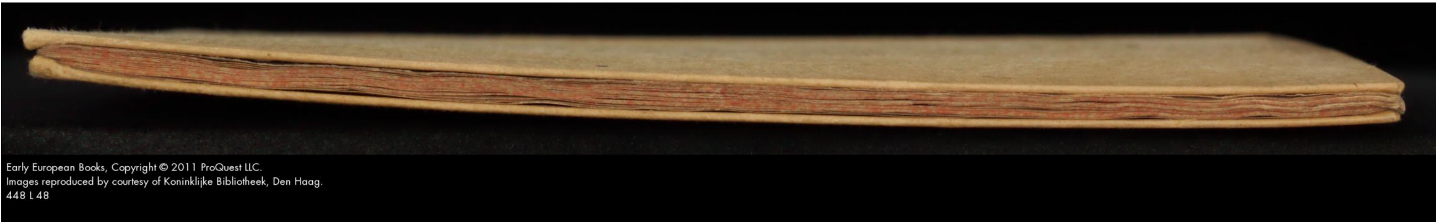

JACOB KEMPS
MEDEA,
Off
Wraek van Verlaete Min,
Uit SENECA.
TREURSPEL.

Tot GORINCHEM.

Gedrukt, en te koop by *Alexander Haensbergh*, woonende inde Zusteren-straet, inde Boek-drukkerije, 1665.

Den Edelen, Gestrengen Heere,

CORNELIS POMPE,

RIDDER, Heere van Meerdervoort,

Hendrik Idenambaght &c.

Hooft-Officier der Stadt

DORDREGHT, &c.

It heerlijk Werk my, naer't overlijden van d'Heer J. KEMP *zal*r. *in bewaringe betrouwt zijnde, hebbe het bevonde al t' eigentlijk in de Vertalinge van die hooghbefaemde* MEDEA, *t'uytmuntend in d' uytdrukkingh van hertstoghten ende te doorwroght in al zijn deelen, om in een verslindende vergetentheit te vergaen, ofte langer van't welverdiende Light weerhouden te werde. d' Ongemene Lust en genegentheit, die Uwe Ed*t. *de Dightkunst is toedragende, hebben my aengemoedigt van dit waerdigh Pandt, onder Uwe Ed*ts. *vleugelen, de Wereldt te doen doorwandelen, sullende het niet minder des Dighters Eere zijn, als voor my de Naem te voeren van,*

Edele Gestrenge Heere,

Uwe Edts. Dienstschuldige

C. de B.

JACOBI KEMPII Iuvenis dum viveret
pereruditi & Poëtæ insignis,

MEDEA POSTHUMA.

QUæ quondam in Latio grandi MEDEA cothurno
Intonuit, Batavo nunc eadem ore tonat.
Versibus & totidem SENECÆ vestigia pressit
Autor, &, aut æquat, vel superat SENECAM.

Hugo Boxell.

Aen de Wel-Edele Heere

Jonkh[r.] CORNELIS de BEVEREN,

Op het Uitgeven van de

VERTAELDE MEDEA,

Door Wylen d' Heer *JACOB KEMP*

In Nederduitschen Rijm gestelt.

DEr Vrouwen drift door spijt en smaedt geterght,
Geen kraght of konst, geen lust of list verberght,
Om sigh voor 't ongelijk aen haer geverght,
Ter tijd te wreken.
Hoe veel geneughts sy aen haer Minnaer de'e,
Meer ramp en smert, en droever herten wee
Haer Hater voeld! daer helpt nog klagt nog be'e!
Wie kan 't uitspreken?
Medea, eerst van *Jason* hoogh ge-eerdt,
Heeft hem uit liefd, de krijgens-konst geleerdt
Van 't *Vlies*: maer is zijn liefd soo haest verkeerdt
(Die pas ontfonkte)
In haet; Sy flux den afgrond selfs besweerdt,
Die inder ijl zijn smerten soo vermeert,

Dat

Dat Schim en Spook, en 't Helsche *Al* hem deert.
Medea lonkte,
En daght, in Weerwraek blijd': ,, Soo moet die linkert varen
,, Die trouw met ontrouw loondt, en wil met andre Paren.

Corinthens Pronk, en *Creons* Huis-juweel
Creusa, kreegh den *Jason* tot zijn deel.
Medea siet het, 't spijt haer, 't is te veel
Voor haer om dragen.
Sy vloekt: ,, Een bloed-bad word' zijn bruilofs-bedd';
,, 't Palais van *Creon* zy met druk beset:
,, *Creusás* Kroon met bloed van Wraek besmet,
,, Tot *Jasons* klagen.
Soo sal *Medea* haer veraghtingh wreken,
Dat alle Eeuw van *Jasons* ramp sal spreken.

Dit Toover-spel is eerst aen 't oude *Roomen*
Vertoond, door konst van d' oude *Seneca*,
De Geest van *Kemp* speelt dit soo aerdigh na,
Dat hy geen * *Lyons* Autaer heeft te schroomen.

* Vide Sueton. in Caligula. & Juvenal. Satyr. 1.

Pronk *Roomen* vry, met all' uw' schrandre Geesten,
Braveer *Atheen* met uwer Dightren Rei,
Het *Gorkoms Kroost* blijft geensins in de ly,
Maer *Kempt* met u in Eere, om het meesten.
Heb dank *Heer Beveren*, dat door uw' vlijt,
Dit Puik-gedight, de bitse Nijt tot spijt!
Van Motten en van Worremen bevrijt,
't Light magh aenschouwen.
Heer Bev'ren, die met uw uitmuntend Dight,
Medeás Tolk een *Heugnis-Autaer* stight:
En *Gorkoms* glants in Dighters Naem verlight;
't Sal u noit rouwen.
Want *Dighter*, en de *Tolk*, zijn soo van u gepresen,
Dat Dightren *Krans* en *Kroon* u werden toegewesen.

M: van Es.

Op de

M E D E A,

Off

WRAEK VAN VERLATE MIN,

Vertaelt door

d'Heer *IACOB KEMP.*

HEt hert met ſpijt bevrught valt laſtigh in te toomen;
't Verkropt wel voor een wijl zijn leet, maer ingenomen
Door Wraek-ſught, hijght met luſt
Hoe 't vuyr zijns hevigheits, op 't gruw'lijkſt, wert gebluſt.
MEDEAS ſchenſiekt kan geen ſchrik voor ſtraf weerhouwen.
De Goon van 't droeff gebiet, die ramp op rampen brouwen,
Daeght Sy door konſtigh Dight,
Op naer geloey, gehuil van ſpook en ſchim geſtight.
Kolrijdſter! heiloos Wijff! waer woedt dit woeden heenen?
Is in u 't Moeder-hert, ontaerde Moer, verdweenen!
Wat dolheit voerdt U aen,
Dat ghy Uw in een Badt van eigen bloedt wilt ba'en!
Heeft CREON uw gehoont, dat JASONS wufte ſinnen
Zijn door hem aengevoert CREUSA te beminnen?
Stort dijne grimmigheit
Op hem die d'eerſten ſteen van dijn veraghtingh leid'.
Off is 't Sy die den Helt zijn liefde doet vervremde?
Verhael de ſpijt op haer die tot dijn ſmaetheit ſtemde:
Maer ſpaer d' Onnooſelheit,
Die ſelfs Megeer beklaegt, en Theſiphon beſchreit.
Moordreſs'! 't verbolgen hert en kan 't ſigh niet erbermen?
Kom gun dan, maer voor 't laetſt', gehoor aen 't treurigh kermen
Van uw rampſaligh Krooſt,
Voor dat het ſtervende den bangen aeſſem looſt.
Miſſchien off nogh uw ziel met deernis wierd' bevangen.
Het woeſt Maſſilien voedt Draek, nogh Indus Slangen,
Nogh Taurus Tygerin,
Van wie niet werdt verſchoont die Panden van de Min,
En ſchrikt zijn klauw te ſlaen in 't Ingewandt der Jongen.
Van wat anghſtvalligheen voel ik mijn ziel beſprongen
O groote KEMP! den trant
Van 't kraghtigh Rijm verrukt, verbijſtert mijn verſtant,
En toont de woede Wraek ſoo raſend' voor mijn oogen,
Dat 't opgetoge Breyn wert in den ſchijn bedroogen.
Dus ſiet 't Bataev'ſe Volk
Oudt Romens SON beſwalkt door 't ſtralen van zijn Tolk.

C. de Bevere.

Op

Op het TREURSPEL van MEDEA,

Vertolkt door den hooghdravenden Poëet

d'Heer JACOB KEMP.

GEen heeter Minnegloedt, dan die verbrandt de ſinnen
Door een gehoopte vreugt een lang-verliefde Vrouw,
En kittelt haar de ziel, en doet haar overwinnen
Met d' aankomſt van 't genot van d' Eghtelijke Trouw;
Geen heeter hartenſpijt dan die te ſien verloren,
En vliegen inde wint, hoe hoogh hoe dier gelooft,
De Maaghdom light verſpildt, een Kindt te ſien geboren
Dat door des Vaders vlught wert van zijn eer verdooft.
Medea die het Lot ſcheen tot een Kroon te brengen
Met eeden hoogh verlooft biedt *Jaſon* aan haar ſchoot,
De Prins die plukt haar bloem, in 't Trouwen ſoekt 't verlengen
Dat haar 't verderreff, en *Creuſa* brenght de doot.
En ſchoon hy 't gulde vlies had door haar deughd gewonnen,
Noch 't een, noch 't ander vlies en houdt den Ridder ſtaan,
Soo daalt de gulde *Son* naar hy heeft afgeronnen
Zijn dagelijkze loop en ſendt de droeve Maan.
Dit wees eerſt 't Roomſche volk dien wijſen Zedendwinger
Die *Nero* wees het ſpoor van d' onbevlekte Deught,
Nu komt den grooten KEMP en wijſt ons met zijn vinger
Dat onwaardeerlijk Werk, zijn vrughten, en zijn vreught;
En toont aan 't Neerlands volk, dat ſoo veel Aardigheden
Zigh vinden in den Trant van ons Hollandſche Taal,
Dat wie de Wijsheyd mindt voor hem ſtaagh dient te ſmeden
Een onverſterflijk Beeldt van opgerecht Metaal.

J. v. Someren Synd: Noviom:

Op.

Op de

M E D E A,

Uyt het Latijn overgeset in Nederlandtsche Rijm,

door de Heer

JACOB KEMP.

WAer sagh men Hoofsche Wraek oit op een hooger voet
Met luyster draven aen d' uytheemsche Kamer-spelen;
Off heviger de Nijt op bloedige Tonnelen
Haer onrust stellen voor, als hier MEDEA doet.
MEDEA door den smaet van JASON heel verwoet,
Begint met vuur en dolk haer ongelijk te wreken,
En deftiger (vermomt in onse Tael) te spreken
Als doen Zy 't Roomsch Tonneel besmette met haer bloet:
Geleerde KEMP by û was d' aerdigheydt te vinden
Om 't spits Latijns vernuft aen 't Nederduyts te binden.
'tWas eygen moedigheyt; geen baet off Loff van Staet
Die op dees Edle Snaer uw wijse vingren stelden:
'k Gelooff dat SENECA in d' Eliseesche velden
(Verwondert door uw Rijm) noch luystert nae de Maet.

F. van Kuyl.

HEXASTICHON

In M. A. SENECÆ MEDEAM
a JACOBO KEMPIO Belgice Versam.

Q*Uod Maro Mæoniden, Annæum* KEMPIUS *æquat,*
Dispariles linguis, consimiles genio,
Romulidas docet Ænæis, MEDEA *Batavos,*
Utraque lemniscum nectit utrique parem:
Sæcula si redeant, lauro gemmante coronet
Corduba KEMPIADEN, *Attica Virgilium.*

CORN: SCHUT.

MEDEA,

MEDEA,

OF

Wraek van Verlaete Min.

ALs trouwe Min van haer geminde wort versmaet,
Soo welt zy inden trek van héét ontzinden haet.
De lever huyst de Min; de blauwe gal het truiren;
Die stijven, in de noot, malkander als gebuiren.
Lijt min des levers; haet, de tocht des gals, komt in,
En hooght den brand, en drooght de traenen vande min;
En swelt, en knelt den geest des harts met duizend rampen,
En jaeght de borst vol vuyrs, het breyn vol heete dampen.
Tot dat de Razery met rotte geesten blikt,
En liefde, moet, en Got met haere torts verstikt.

KLINKERT.

IS ymant lustigh, om het Minnen aen te schouwen
Van een, die zonder rust, vol domme lusten mint,
En als het minnen mist hoe dat het breyn, ontzint,
De dulle straffen voelt van al te licht betrouwen.
En hoe de spot, den spijt doet woeden inde Vrouwen
Tot dat de wrange Wraek haer zoeten geest verslint,
En met haer swarte wolk des redens oogh verblint,
Om dat haer trouwe min van weermin wort gespouwen.
Wat loon de Man krijght die zijn eghte Vrouw verstoot:
Wat loon de Vrijster van eens anders Bedgenoot:
Wat loon de Vaders, die haer Kind'ren zoo besteden:
Beelt u *Medeás* Wraek, en *Jasons* droeve Straff,
Creüsás assen by haers Vaders assen aff,
Indien ge geeft gezight aen doen, gehoor aen reden.

J. K.

INHOUDT.

JASON, *door't aenraden zijns Ooms* Pelias, *bereyt een Schip, vergadert d'aenzienlijkste des Griekzen Adels, en vaert naer Colchos, om het gulde vlies te verkrijgen, welken Ridder,* Medea *des Koninghs van Colchos Doghter, vierighlijk beminde, door wiens raet ende hulp hy ook, van vele periculen verlost, het Vlies verkregen heeft :* Medea *dan haer Ouders en Vaderlant verlatende, is hem gevolgt onder belofte van trou.* Creon *Koning van Corinthen nu sijn Dochter aen* Jason *willende besteden, heeft* Medeam *om hare boosdadigheden belast te dooden, maer door het tusschenspreken van* Jason, *is de straffe des doots verandert in ballinghschap :* Medea *eenen dagh uitstel haer's vertreks verkregen hebbende, send aen* Crëusa, *Dochter van Koningh* Creon, *nu met* Jason *ondertrouwt, eenen kostelijken Tabbert, vergiftight en door tooverkonst besworen, den welken als* Crëusa *handelt en aendoet, heeft een vuur daer in ontsteken, de Dochter en Vader met den Tabbert verslonden :* Medea *hier mede niet te vreden, heeft haer eygen kinderen die sy* Jason *hadde geteelt, in zijn gesigt gedoot, en daer naer door de lught ontvloden.*

PERSONAGIEN.

MEDEA.
JASON.
CREON.
VOETSTER.
BODE.
Crëusas Staetjofferen.
Jasons Edellieden.
Rey van Corinthers.
Rey van Corintse Maegden.
Swijgende.
CREUSA.
MEGERA.
ALECTO.
THESIPHONE.
GEEST *van Plexirtus.*

MEDEA,

MEDEA,

OF

Wraek van verlate Min.

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

Medea.

Ght-Goden; en Godin, die tot het Kraembewaren
Geheilight zijt; en u, door wiens vernuft de baren
Aen riemen raekten, en de winden aen de ree;
En u, gestoorde Got der overzeilde zee;
En u, o helder Zon! die ons den dagh doet lighten;
En u, o light des naghts! met u drie aengesighten,
Der stiller kunst bewust; en al de Goden t' zaem
Die Jason my beswoer : of zoo my bet betaem
Het Hemel-nijdend' Rijk, met zijn godlooze spoken,
In 't eeuwigh duister, van den afgrond, op te stoken:
Den vorst des droeven stafs, en die met beter klem
Ontschaekt is, roep ik aen, met mijn heillooze stem.
Kom, kom Godinnen, met de wraek mijns leets bevangen;
Wiens hair doorswaddert wort van ongebonde slangen;
Kom, kom gelijk gy ons verzaem-bed quaemt verwoet
Belighten met uw toorts, in handen swart van bloet.
Afgrijzelik gedroght: kom op, en demp te gader
Het Koningklijk geslaght, de Bruit, met haren Vader.
En schaf my swaerder plaegh, die op den Bruigom vat;
Hy leef; en dwael berooit, verjaeght van stat, tot stat,
Angstvalligh, ongezien, van ongewis vertrekken,
Nu al bekende gast, dien vreemdens dak moet dekken:

My wensch hy zijn Gemael; de spijt mijn be'e verswaert,
Nu onze Kind'ren, zijns, en mijns gelijk van aert,
Geboren zijn, nu zy my stoff tot wraek geboren.
Genoegh. Ik stort mijn klaght en woorden hier verloren.
Zou ik mijn vyant dus niet aengaen; daer den raet
Van hels, en hemels vuir, ten dwangh mijns willens staet?
Grootvader, die de loght door-zightbaert met den wagen
Van dien alzienden glans, kan dit uw oogh verdragen?
Schuilt u geen schaem-root? holt uw gramschap niet te kim?
Laet toe, laet toe, dat ik uw trage jaght beklim;
Laet my de toomen; laet Medea, met het branden,
En dolheit uw's gespans, geworden met haer handen:
Op dat Corinthen, heel verdellight van den gloet,
Doe swieren onder een, den wederzijdzen vloet.
Dit schorter nogh; dat ik dees Bruiloft moet belighten
Met soo beroemt een toorts; en dan, na maghtigh dighten,
Ter toe-gedoemde plaets, gaen doen een offerand,
Die my de wraek soekt uit mijn eigen ingewand.
Indienge leeft mijn ziel; indien iet bleef behouwen
Der ouder wakkerheit, schud uit de vrees der Vrouwen;
Schud aen de wreetheit van het bergeloos gebergt.
Het geenge Phasis oit, en Pontus hebt gevergt;
Vergh dat Corinthen nu. Ik voel hier binnen sweven
Yet wreets, iet gruwlijks, vreemts, en maghtighs, datter beven
Den Hemel, en de Aerd; quetsuren, moort, en le'en
Van een gescheurt, off is dees wreetheit nogh te kleen?
Dees heb ik maeght gedaen; de smarten nu verswaren,
En meerder dapperheit betaemt my, naer het baren.
Waek op mijn gramschap dan; toon nu een voller krop
Op hooger wraek gespitst: Medea krijght de schop.
De Trouw schei, zoo ze quam. Ik moet my zijns ontwarren,
Gelijk ik ben verstrikt. Breek aff dan zodzigh marren.
Heb ik met moort, en brant, dit Huwlik aengegaen,
Het zy met brant, en moort, weerom te niet gedaen.

REY *van Corintze Maeghden.*

ZANGH.

DAelt Goden van den Hemel,
Verheft u Goden uit de groene baren,
Nu, in dit bly gewemel,
Twee Koningklijke Spruiten zullen paren:
Een witte ſtier
Zal, die het vier
Des blixems voert in handen:
Een ſnee-wit veerſlijn
De Kraem-Godin, ter eer, zijn
Offerande.

TEGENZANGH.

U, die den ſtraffen toren
Des oorloghs ſluit in vredens ſaghte boeyen,
Wiens opgepropten horen
De volheit geeft, zal teerder Offer bloeyen.
Gy, die den gloet
Der Eghten voet,
Wiens toorts den naght doet blózen
Kom dronken Hiemeen,
Dat u het hooft omriem een
Krans van rózen.

TOEZANGH.

Aenleier vande Lighten;
Wegh-wijzer van het dagen, en het naghten;
Mins yveraers betighten
Uw loomheit, in zoo vlijtigh een verwaghten,

Nu haest u noot
Op Boden-broot
Spoei, spoei dogh, na vermeugen;
Dat Vrouw, en Maeghden,
Dien gy altijt behaeghden,
Zigh verheugen.

CREUSAS STAETJOFFEREN.

KEER.

BY deze schoonheit onzer Bruit
Kan geen Atteenze schoonheit duren;
Nogh die vroom Lacedemon sluit,
En manlijk opqueekt sonder muren,
En op Taygetus toppen tuit:
Trots Thebe stuit hoe zeer het stuit;
En die Alphëus stroomen schuren.
Het zy men soek in Noord, in Zuit,
Men vint geen schoonheit die kan duren
By deze schoonheit onzer Bruit.

JASONS EDELLIEDEN.

TEGENKEER.

BY Jasons manheit en gestalt
En magh in geen gelijke kómen
Die, van den Donder-got gemalt,
Twee Tygers inspant voor zijn dómen.
Nogh van de Maeght, die wast, en smalt,
De Broêr, die daeglix rijst, en valt.
Nogh Castor die op Peert-betómen;
Nogh Pollux die op vuisten bralt.
Soo dat geen Maeghden by haer kómen,
By hem geen Mannen in gestalt.

ZANGH.

WRAEK VAN VERLATE MIN.

ZANGH.

VErschijnt Zy in de drangen
Van Joffren; Zy verschijntze datze valen.
Gelijk de Zon de wangen
Der Sterren; en met le'en van misse stralen
De Maen vol-mest,
Wiens blaken lest
Der zeven zusters blaken,
Zy gloeit als wullen
Dat Tyrus op doet vullen
Tot Scharlaken.

TOEZANGH.

Gelijk de Harders groeten,
Nogh nat van dauw, het krieken van de dagen,
Wilt zoo uw Bruit ontmoeten,
Uw eerste Bruit met vrienden welbehagen.
O Ridder, nu
Verlost, van uw
Medé die toomelóóze
Slaefs in uw ermen
Zelf kout van vrees te wermen
En te kóóze.

Creon.

Griekze jeught, toon nu de kunst, in worstel-baen, en dightery.
Zelden is men in genughten, met zijn Opper-heeren vry.
Heet en weligh wijngaert-spruitje, sleutel van een toe gemoet
Krans uw vette toortzen met der spleten gloet-verslaenden gloet:
Snuit met uw verzopen vingers vonkken uit dat heiligh light
Dat de sinnen tot het minnen wet, op scherp en schamper dight.
Datze stil en duister deurga sonder steuringh
Die lightveerdigh met een vremde Vrijer deurgingh.

TWEEDE

TWEEDE BEDRYF.

Medea. Voetster.

O Doot! den Bruiloft-zangh, tuight dat ik ben verschóven:
Ik kan zoo groot een quaet, ik kan het nauw gelóven.
Zou Jason dit bestaen? en my, van goet, van eer,
Van Vaders gunst berooft, en uit mijn lant, zoo veer
Verlaten? ongeaght, hoe veer ik hem verplighten;
Die, door de maght mijns Mins, en vuir, en zee sagh swighten.
Off meent hy dat de Min meer maghts heeft als de Gal?
Ik dwaal, ik suff, ik snuff krank-sinnigh over al
Na stoff, waar op, waar met, en hoe dit staet te wreken.
Hy heeft geen Broeder; maar een Bruit den hals te breken:
Tot boet; o! dat die breuk, dees Eedbreuk boeten kon!
Het geen de slimme Griek, en On-griek oit verzon,
Het geen ik noit bedoght, moet ik van spijt versinnen;
Misdoen wijs my den wegh, kleen quaat doet groot beginnen.
Wat heb ik niet gedaan? het heil van Vaders Rijk,
De gulde vaght gerooft; mijns kleenen Broeders Lijk,
Gants sonder wesen, met een sweirt van een gereten,
In zee, tot anker van mijns Vaders toorn, gesmeten.
Mijn Schoon-oom Pelias vermoort, en opgekookt.
Hoe dik, hoe godloos bloet gestort! nogh noit bestookt
Van gramschap, die my nu van minne-wee doet woeden:
Maer wat kan Jason doen? die hem voor sterven hoeden,
Verplighten zijnen wil, te kiesen eer de doot,
Als schennis van zijn Trouw: mijn gramschap is te groot;
Ga saghter dan mijn ziel: het lijff wort hem gegeven
Indien hy mijnen blijft. schoon niet; hy hou zijn leven,
Op dat hy mijns gedenk, door wiens geschenk hy leeft,
Alleen heeft Creon schult, die breekt ons Eght, die geeft
Zijn maght te vol den toom, die doet de minn' vermindren,
En kraght van Jasons trouw. die scheit my van mijn Kindren.

Hy ly dan reght alleen, dat minne-brant hem ſtraff,
Wiens aſſen hem zijn Hoff moet maken tot zijn graff.
Het hooft van Malea, met zijn vervloekte ſtranden,
Zien leſſen mijnen moet, Corinthen zien verbranden.
Voetſt. Ai ſwijgh dogh, ſluit uw klaght in ſtille gramſchap op;
Een die grootmoedigh met een toegeſloten krop
Zijn leet kan eeten, wint gelegentheit van wreken.
Men vreeſt verbeten toorn; men ſpot zijns wil hy ſpreken.
Ontdekten haet verraet zijn woonplaets aen de wraek.
Med. Het is een ſleghten toorn die raet neemt, en de blaek
Zijns glans verdonkert; groot verdriet wort noit verſwegen.
Ik moet'er aen.
Voetſt. Ai ſtaet uw razerijen tegen,
Mijn voe-kint: dank de kans, zoo ſtilheit u bevry.
Med. De kans vreeſt koenheit, en laet lafheit in de ly.
Voetſt. Had koenheit plaets, ik ried u ſelfs de kans te wagen.
Med. Waer was oit tijt, of plaets, die koenheit kon verſagen?
Voetſt. Geen hoop en heeft hier plaets ten trooſt van dit verdriet.
Med. Daer hoop te niet is, zy de wanhoop ook te niet.
Voetſt. U Rijk is u ontvremt, op Jaſon geen betrouwen;
Van uw voorleden maght en hebt gy niets behouwen.
Med. Ik heb Medea nogh: hier ziet gy water, lant,
Stael, vuir, en Goden met den blixem in mijn hant.
Voetſt. Eens vorſten toorn eiſt vrees.
Med. Noit vrees na vorſten aerde.
Voetſt. Vreeſt dan haer krijgs-lui.
Med. Neen: ſchoon haer het aertrijk baerde.
Voetſt. Doot zijt gy.
Med. Waer ik doot.
Voetſt. Vliet.
Med. Daer my 't blijven rout
Medea vlieden?
Voetſt. Gy zijt Moeder.
Med. Ook getrout.

Voetst. Gy twijfelt nogh.
Med. Ik zal eerst vlieden naer het wreken.
Voetst. Waght weerwraek.
Med. Weerwraek is my tijts genoegh geweken.
Voetst. Ik bid u stilt de klaght, en dreigen van de spijt,
Verleegh den hoogen moet, en voeght u nae den tijt.
Med. De kans heeft my het goet: maer niet den moet benomen.
De Koningklijke deur gaet op, wie off'er komen?
Ziet Creon zelver; die, getéélt in mogentheit,
Zijns maghts onmaghtigh, al te swaeren Scepter sweit.

Creon. Medea.

ZAl dan het snood gebroet van Ætes, met haer luimen
Veraghten mijn Gebot, van mijn Gebiet te ruimen?
Ze brout iet quaets, en z' is bekent in raet, en daet;
Wien spaert zy dogh? wien is 't die zy gerustheit laet?
Ik had haer al gedoght aen stukken wegh te kerven:
Maer Jasons bidden heeft haer nogh bevrijt van sterven.
Van sterven is ze vry; mijn lant zy vry van váár:
Ze trek dan vry daer uit. Hoe moedigh komtze daer,
Hoe heet en strak van oogh, my nogh te spraek getreden.
Trauwanten weert haer aff. ik ly nogh tast, nogh reden;
Maek datze swijgh, ze stel nu eenmael niet te leur
Het Koningklijk Gebot. vlugh, spoei, en jaeghze deur;
En voer de vrees des Rijks, het ondier, uit den Rijke.
Med. Wat schult, wat misdaet dwingt mijn uit u Rijk te wijke?
Creon. Hoe sleghtjes vraegt de vrouw, waerom men haer verbant.
Med. Een Righter voeght gehoor, den wil een dwingelant.
Creon. Off reght, off onreght, volgh het Koningklijk bestuiren.
Med. Daer onregt heerst, daer kan geens Koninx heerssen duiren.
Creon. Ga, leer u Lant.
Med. Die my daer stal stel my daer weer.
Creon. Het Vonnis is gevelt, daer valt geen seggen meer.

Med. Die Vonnis velt, en heeft maer een gehoort van beiden,
Hoewel hy reght doet, is hy eghter onbescheiden.
Creon. Zeer wel: maer stel uw saek eens op haer schoonste bloot,
Heeft Pelias zijn reght verdedight voor zijn doot?
Med. Hoe moeilijk dat het val, van die den Scepter swayen
Met opgeswollen moet, de gramschap aff te rayen;
Hoe heet eens Vorsten hart zijn gangh gaet, datze troff,
Heb ik zeer wel geleert in mijn Heer Vaders hoff.
Al ben ik nu veraght, verjaeght van alle zijden,
Ootmoedigh, en alleen, en stoff van medelijden,
Ontëert en onderdrukt: de Vader die my won,
Van hoogen Adel, is gewonnen van de Zon.
De Rijken die den loop van Phasis stroomen boorden,
En die de zoete zee bekabbelt in het noorden,
Tot by de moeren van Meötis uitgerekt;
En daer het strijtbaer lant der Amazonen strekt,
Wiens weduwlijke stant rust in Thermodons ermen,
Staen onder Vaders maght bevolen, en beschermen.
Daer was ik wel geaght, gelukkigh, en vol eer,
Daer was ik wel begeert van die ik nu begeer.
Het wankelbaer geluk, genegen om te dreyen,
Heeft my den rugg' gedreit, en uit mijn lant doen scheyen.
Betrouwt dan op u Rijk, en welstant, daer den tijt,
Door lighten toeval, maekt zoo swaere Scepters quijt.
Het grootste van een Vorst is miltheit, om de blooten
Te dekken, en ontfaên die elders zijn verstooten.
Hier in ben ik nogh rijk, al ben ik schoon verermt,
Dat al de Griekze jeught is door mijn deught beschermt.
De Vorsten van dit Rijk, van Goden afgekomen,
Die leven door mijn daet: en Orpheus, die de boomen
Beweeght, de rotzen meukt als hy zijn snaeren slaet,
En Castor, met zijn Broêr, die leven door mijn daet:
De kind'ren van de wint, en Lynceus, die de randen
Kan oogen over Zee van vergelegen Landen;

Met Argós gansche vraght. van Jason swijgh ik stil;
Die leeft om mijnen nogh, niet om eens anders wil;
Die vrijden ik voor my: voor Griekelant zijn d' ander.
Hael nu vry op, en tast mijn feilen op malkander,
Ik salze lijden: dogh dit komt my meest te last
Naer ons behouden reis: dat Vader voor een gast,
De schaemt voor wellust gingh: dan lagen al de stammen
Der Grieken uitgeroit, en Jason in de vlammen,
En damp des dullen stiers, gesnevelt, en verstikt.
Al word my droefheit van het noodlot toegeschikt;
Het heil der helden zal my nimmermeer berouwen.
Den loon, dien ik alleen heb van mijn sond behouwen,
Die hebt gy; wiltge my verbannen om mijn sondt,
Geeft my mijn loon. Ik weet, ik maek het al te bont;
Dat wistge trouwens wel, doen ik met mijn gebeden
Eerst troost soght aen uw trouw, in mijn rampzaligheden.
Gelijk ik nogh versoek, ootmoedigh, een verblijf
In mijnen druk: zoo vrees mijn uit uw stat verdrijf,
Laet mijn in uw gebiet een veeren hoek bewoonen.

Creon. Ik voer den staf des Rijks niet om gewelt te toonen
Met opgeblasenheit aen lieden van ellent,
Dat is in deze saek u al te wel bekent.
Ik geef een ballingh, vol beswarenis en vresen,
Mijn Doghter tot een Vrouw. Gy zijt alreê verwesen
Zelf by uw eigen Neeff, en uit mijn handt versoght,
Wiens vader gy, zoo oudt, zoo koudt, hebt omgebroght
Door eigen doghters, die, van uwen raet gesteven,
Uit louter Godvrught zoo godloos een moort bedreven.
Zijn saek kan Jason (uw' zy aen een zijd' geset)
Beweeren voor het Reght; hem heeft geen bloet besmet:
Zijn handt is van het sweert, ('t en waer hy vyand temde)
Hy van vermoorden vry, daer hy noit toe en stemde.
Maer gy zijt roervink van die loose schelmery;
Gy toont by alle quaet, dû eervergete pry,

Een mans hart in het doen, in ſtout bedrogh een vrouwe.
Vertrek, en zuiver 't Rijk, bevrijt het van benouwe,
En neemt uw heilloos kruit meê voor u, daer uw ſchult
Met beter klem verſoekt der Goden langh gedult.

Med. Verſtootge my, geeff tuigh om over zee te vloten,
Geef my mijn metgezel; word' ik alleen verſtoten?
Ik quam alleen niet; dreight u krijgh om onzen t' wil,
Verſtoot ons bei: wat maekt Gy in ons ſchult verſchil?
Daer Pelias vermoort, niet my, maer Jaſon baette.
Mijn vlught, mijn rovery, mijn vaderlant verlaete,
Mijn broeders lijff geſcheurt, en al het ſtout beſtaen
Dat hy zijn Bruiten leert, en gaet my ganſch niet aen;
Mijn ſaek vereiſten nooit zoo dikmael bloet te plengen.

Creon. Gy hoort al deur te zijn: wat ſoekt gy dit verlengen.

Med. Soo bid ik dan het leſt: dat moederlijke quael
Niet op den hals van mijn onnooſle Kind'ren dael.

Creon. Als vader zal ik die beſchutten, ga maer henen.

Med. Ik bid u by geluk der Bruiloſt nu verſchenen:
By hoop van dezen Trouw: by welſtant van uw Rijk,
En dat het nimmermeer van zijne welſtant wijk,
Gun my, bedroefde, tijt, om moeders trek te boeten;
Dat ik mijn Kind'ren magh omhelzen, en begroeten,
Miſſchien de leſte mael.

Creon. Gy eiſt bedriegens tijt.

Med. Ogh laçi! wat bedrogh dreight zoo een korte vlijt.

Creon. Voor quaetdoen kan men noit den tijt te zeer verkleenen.

Med. Agh! kuntge deze beê ontſeggen aen mijn weenen?

Creon. Hoewel een reghte vrees ſtrijt tegens u gebedt,
Ik gun u eenen dagh, dat gy uw dingen redt.

Med. Die tijt is my te langh, die kuntge nogh beſnoeyen,
Ik ſpoei mijn reis van zelfs.

Creon. Gy ſultze dan ook ſpoeyen,
En ruimen mijn gebiet, nu langh genoegh belaeght,
Off met den tragen hals betalen eer het daeght.

Het is al tijt, dat ik de gunst der Bruiloft-Goden,
Met Offer, tot de gunst van Jasons Trouw ga noden.

REY *van Corinthers.*

STout was hy, die de trouwelooſe Zee
Eerst met een Schip, zoo brekelik, doorſnee:
En log het lijf den lighten wint vertrouwden;
Wanneer het oogh de vlught des lants aenſchouwden.
Onſeker voorn wierd hem op Zee gebout,
Zijn hoop en steun alleen op steunend hout:
Een krankken troost; want tusſchen doot, en leven,
Was maer een plank of twee tot heyn gegeven.
Hoe Hemels ſwai der sterren bakens wendt,
Was nogh, tot nut der menſchen, niet bekendt;
Hoe Hyades, in op- en neergaen, buien
Van regen, een voorſightigh oogh beduien:
Nogh ook de Geyt die Jupijn heeft gevoet:
Nogh die zoo traegh zijn kleene ronden doet,
En hoet, en volght der Beiren ommeſwinden.
Doe was'er nogh voor zuid en noorde winden
Den naem te vinden.
Door Tiphys kunst ſwol eerst het eerste Zeil;
Die gaf de wint zijn wet, de zee haer peil.
Die leerden eerst, hoe dat het Wand te ſwieren
Wis voor de wint; hoe dat de ſchoot te vieren
Tot datze droegh, van ſcheve buien strak.
Wanneer het we'er wil dat den ſpriet verſak;
Wanneer men ſwight, met Reven in te ſnoeren;
Wanneer men wenſcht, om vollen top te voeren,
Dat lauwe kou ſigh wakker, en de last
Des rosſchen zeils, tot aen den bol toe vast,
Schud aen de mast.
Der ouder eeuw, dier wijsheit onbewuster,
Was, ſonder gal, in ſleghtigheit geruster:

Een ider tam, tradt op zijn eigen ſtrandt,
En ſleet zijn tijt in zijn geboortte-landt;
Met weinigh rijk: als die geen rijkdom kende,
Dan dien de grond zijns akkers uit en wenden.
Nu mengt het ſchip, oudt Teſſels nieuw gebou,
Des ouden eeuws wel afgediepte trouw;
En leert de Zee der riemen wonden dragen,
Tot meerder ſtoff van menſchelijk verſagen.
Dogh heeft de ſtraff, van over-ſtout beſtaen,
In lange vrees, en moeite, wel ontfaên.
Wanneer het op die blinde rotzen raekte,
En gaff een krak, als of den Hemel kraekte;
Die dight by een, met breede voeten, veur
De zoete Zee ſtaen kijken, als een deur.
Het rollend nat, tot ſchuim gemorſelt, ſpatten
Tot aen het ſwerk, en wou den Hemel natten.
Was Tiphys ſtout; de ſchrik deê dat hy bleek
En handeloos, het Wand en Roer beſweek.
Dat Orpheus Lier, te loom, niet meer en bromde,
Des lekkens ſchips voorſeggent hout verſtomde,
Off doe het quam by Scylla, die verſoeit,
Rond om den buik verwoede rekels voeit.
Wie beefde niet? als zoo veel kelen balkten,
En een gevaer zoo dikmael open ſpalkten.
En daer de zangh der Mereminnen deê
Op maet-ſlagh gaen de luiſter-zieke Zee:
Doe Orpheus harp, uit Moederhant verkregen,
Met haer geluit ſigh kantten moſt daer tegen:
En lokten haer, die meenden op een klip
Te lokken, zijn doen nageſwommen ſchip.
Wat was den loon van dezen eerſten timmer?
Het Gulde Vlies; en Vrouw Medea, ſlimmer
Als al de Zee, wanneer zy is ontroert.
Reght weerde vraght, eerſt van een ſchip gevoert.

Het water dus in menschen dwangh geraekte.
Men soekt het schip dat Pallas handen maekte,
Dat vorsten maght bereide, niet alleen:
Maer ieder is de zeevaert nu gemeen.
Der landen pael is wegh. de vreemden reeden
Op vreemden grond, en stighten nieuwe steden.
De baen der zee doet nieuwe wissel gaen.
Araxes drenkt den dorren Indiaen:
De wrekke Pers drinkt uit de veere stroomen
Den Rijn, en Elv'. Daer sullen tijden koomen
Naer onze; dat de groote zee ontbind
Den knoop, waer door men grooter landen vind;
Dat Tiphys nogh meer wereld zal ontdekken;
En Thuler-weert geen laetste lant verstrekken.

DERDE BEDRYF.

Voetster. Medea.

WAer heen mijn Kind, zoo rasch ten huizen uit getreden?
Weerhou, en krop u leet, betoom uw hevigheden.
Gelijk een Wijngods-Nonn', van dulle dampen vol:
Ontstelt, en heet van moet, met onbezuisden hol
Op Pindus witte kruin, of Nysa komt gevlogen,
Zoo loopt zy hier, en daer, van losse toght bewogen.
De voghte dolheit schuimt uit haer vergalde mont.
Het aenzight brand van damp der geesten blauw en blont.
Nu vaert zy uit; nu smeltz' in traenen opgeresen,
Dan flikkert haer gezight: zoo't hart is, is het wesen.
Nu dutten, dreige, woên, dan klagen, en gesteen:
Waer wil die swaerigheit, waer zal dit dreigen heen?
Waer breekt die woede-drift? de razery zied over.
Zy rokkent geen gevaer van lighte maet: maer grover
Als immer: zoo zy rijd der ouder nukken spoor;
Zy heeft iet groots, iet wreeds, onmensliks, godloos voor.

Ik zie de dolheit ſelfs; God wil mijn vrees doen miſſen.
Med. Soekt mijn ellend een wijs, om dezen ſpijt te ſliſſen?
Zy leerze van mijn Min. Zal ik dit Trouw-gerught
Dan hooren zonder wraek? den dagh gaen zonder vrught?
Met zoo veel raeds verſoght, met zoo veel ſmaeds verkregen.
Zoo langh den Hemel, om der Aerden trek, en wegen,
Zijn lighten ſwaeit, en geeft de tijden haer verdragh:
Zoo langh het zand geen tal: zoo langh de Zon den dagh;
De naght de ſterren voert: zoo langh de drooge Beeren
Gaen om het noorder aſch: de ſtroomen zeewaert neeren:
Zoo langh zal my de wraek doen woeden van mijn leedt,
En groeyen meer en meer. Wat dieren zijn zoo wreedt?
Wat ſtraet, wat hoofden oit zoo brullen, in het ſwelgen
Des wijt en zijdze vloets? wat hijgen, kort van belgen,
Des Reus, van Ætnás wight gedrukt, braekt zoo veel vuirs?
Geen doorgebroke ſtroom; geen diep van buien ſtuirs;
Nogh Zoete-zee, beſtormt van weſt-noordweſte winden;
Nogh aengeblazen brant; zijn maghtigh in te binden
Mijn hevigheit; ik breek en dempze met een dreeff.
Hy vreeſde Creon, en den oorlogh van zijn Neeff:
De reghte Min kan niet, kan noit, kan nieuwers vreeſen.
Genomen, vrees heb hem tot dezen Trouw beleſen:
Hy kon zijn Bedgenoot ten leſten wel eens zien,
En trooſten met zijn woord; dat vreeſt hy ook miſſchien.
Zijn Schoonvaêr toont ſigh nogh te mijnwaert bet genegen,
Die ſtelt mijn vonnis uit. Een dagh heb ik verkregen,
Twee Kind'ren te geval. Van kortheit klaegh ik niet,
Die tijt is langh genoegh: van daegh, van daegh geſchiet
Dat nimmer dagh en ſwijght. Ik wil ten Hemel vaeren,
En rukken alles om.
Voetſt. Mevrouw wil u bedaeren:
Verſaght en ruſt u hart.
Med. Mijn hart niet ruſten zal:
Voor dat ik alles zie verdrukt met mijnen val.

De werelt sterff met my : Geselschap troost in truiren.

Voetst. Bedenk zoo gy volhard, wat dat gy kunt bezuiren.
Die hooger maghten trotst, geeft sigh ten onheil bloot.
De gramschap van een Vorst is voorbô van de doot.

Jason. Medea.

DEs Hemels schik valt swaer; mijn lot vol ongelukken,
Het zy het my verheft, of dreight te blijven drukken.
Hoe dikwils heeft my God een hulp ter noot gewekt,
Veel erger dan de noot. Als trouw my trouw verstrekt,
Als ik mijn Vrouw naer haer verdiensten doe, zoo ben ik
Verbonden tot de doot; schuw ik de doot, zoo schen ik
Mijn hooghgesworen trouw; geen vrees mijn Vrouw verstoot:
Maer liefde; want de sorgh voor wraek van ouders doot
Verdelght de kinders meê. Ik neem der Hemelzaeten
Gereghtigheit te tuigh, de Moeder word verlaeten,
De Kind'ren ten behouw. Ook aght ik, dat de trek
Des bloets (al is zy wreed van hart, en hard van nek)
De nutte liefde meer dan zuire min zal aghten.
Ik wil haer grimmigh hart met smééken gaen versaghten.
Zy heeft my wegh. De gal ontsteekt den geest, en dult,
Het aensight is van pijn en gramschap opgevult.

Med. Dus vlught ik Jason, dus: de vlught van steê te Stede
En valt my geensins nieuw; maer al te nieuw de rede.
Eerst vlughten ik met u, nu vlught ik van u af.
Die gy dus van u jaeght, en levert aen de straf:
Waer jaeghtge die nae toe? nae Colchos? en de Rijken
Van't Gulde Vlies berooft? zal ik ter plaetze wijken
Van Broeders bloet bestort? wat landen? geeft my raedt;
Wat Zeestreek hou ik best? de Hellespontze straet?
Waer door ik Griekelant den Adel weder voerde:
Een lieve Pol ten wil, die my zoo veer verhoerde.
Of best uw Lant? of Neef Acastus heerschappy?
Die wegen deed' ik op voor u : maer toe voor my.

Waer

Waer heenen? gy herbant my ballingh: ſegh, ik gaeder,
Segh my waer heen: een Vorſt, uw lieve Bruit haer Vader,
Gebiet het; ik ben reê. ſtraft my tot deernis toe;
Ik heb u hoogh miſdaen. des Konings gramſchap woê
Uw Byſit ten bederf. ſluit boejen om mijn beenen,
En legh my in een gat, van zon nogh maen beſcheenen:
Ik heb nogh meer verdient. Ondankbaer menſch, gedenkt
U niet der Stieren toght, met rook en vuir gemengkt?
En in onſeker vrees der ongaſtvrije volken?
Mijns Vaders vlammend vee: den tanden-oeſt der dolken?
Doe haeſtigh uit der aerd geſprooten, op mijn woord,
De jonge krijgsman viel aen eigen Broeder-moord.
Door my hebt gy uw wenſch, het Gulde Vlies, verkregen.
De vaekelooze draek liet ſigh door my bewegen
Tot onbekende ſlaep. Om u, door mijn beleid,
Is Broêr gedoot, geſcheurt, en door de Zee geſpreid.
Ik deê dien haetzen Oom, tot uw behou, vermoorden
Van Doghters, die ik door uw's Vaders jeught bekoorden.
Ik liet mijn Rijk om u; gy laet my om dit Rijk.
By onzer Kind'ren hoop; by zoen van onze wijk;
By al dat ongediert verwonnen; by de handen
Zoo veerdigh tot uw hulp; by vrees in vreemde landen,
By Zee, by Hemel, ons getuigen in de Trouw;
Erberm u; laet uw luk vertrooſten mijnen rouw.
Van al de ſchatten (die mijns Vaders onderdaenen
Vrybuiten, tot in 't ooſt der geeler Indiaenen;
Zoo dat met goud, te veel voor huiſraet, en genught,
De boſſchen zijn verçiert) en heb ik niet gevlught
Dan Broeder, die daer nae moeſt ſterven voor uw leven.
Om u, is Vader, Broêr, Eer, Vaderlant begeven;
Dat was mijn Huw'lijkx-goet; ſcheit gy? geeft my het mijn.
Iaſon. Doen Creons gramſchap wies, dat gy gedoot zoud zijn,
Heb ik verkregen, datge vry uit zijn bevel gaet.
Med. Ik nam het voor een ſtraf, en krijg' het voor een weldaet.

Jason. Vlie, nu gy vlieden meught, en maekt u hier van daen.
Der Vorsten toorn is heet.
Med. Dat is een heus vermaen,
Uw Bruit ten wil, die my, uw Bysit, geeren misten.
Jason. Medea schampt nogh op mijn Min.
Med. En moort, en listen.
Jason. Wat feilen leghtge my ten lesten dogh te last?
Med. Al die ik immer deê.
Jason. Raek ik daer ook aen vast?
Moet ik aen uw bedrogh, en moorden schuldigh worden?
Med. U is; u is de schuld. wiens voordeel imand porden
Tot quaet, die deê het quaet. schoon ider een my blaem;
Gy hoort my voor te staen, te loven mijnen naem.
Hou sonder misdaet, die misdeê door uw bewegen.
Jason. Het leven, wiens behou in schand lagh, is my tegen.
Med. Het leven, wiens behou in schand leght, dient te niet.
Jason. Bedaer uw hevigheit, om uw en mijn verdriet,
Om onze Kinders.
Med. Ik versweer, en laetze vaeren.
Zou uw Crëusa voor mijn Kind'ren Broeders baeren?
Jason. Voor arme, rijk; vorstin, voor die verdreven zijn.
Med. Ik hoop niet dat haer oit zoo droeven dagh beschijn;
Die mijn doorlughtigh bloet by dat onedel bloet tel,
De Neven van de Zon by Sysiphus gebroetzel.
Jason. Wat? wilt gy dat wy bei gelijk ten gronde gaen?
Ai gae dogh.
Med. Creon heeft my wel te woord gestaen.
Iason. Wat zal ik doen?
Med. Voor mijn? ook zellef schellemstukken.
Jason. Hier dreight een Vorst, en gins.
Med. Die kan Medea drukken.
Dat ik met haer eens proef van overwinningh doe,
En Jason zy de loon.
Iason. Ik ben des woelens moê.

Laet langh versoek u ook uw's ongelukx vermaenen.
Med. Geluk, en ongeluk, zijn wijsheits onderdaenen.
Jason. Acastus naerdert vast, en Creon is nae by.
Med. Ontvlietze bei : mijn wil is niet dat Schoonzoon stry
Met Vader, nogh dat Neef sigh smet met Neven wonden,
Medea parst u, vliet, nogh ongeparst van zonden.
Iason. Wie zalze wederstaen, zoo zaemgevoeghde maght
Van Creon en mijn Neef, naer ons bederven traght?
Med. Voeght hier mijn Vader by, met reght verhetten toren,
De Noorman by den Griek, ik zalze bei versmoren.
Iason. Ik vrees haer hoogheit.
Med. Ik, dat gy naer hoogheit staet.
Iason. Nu maek het kort, ik word verdaght door lange praet.
Med. Dat nu den Opper-God, met hooghvergrimden donder,
Met aldoordringend vuir, de wolken scheur, en onder
En boven 't Aerdrijk dreun, en drijff des werelts schrik
Zijn felle schighten ne'er, daer hoeft geen nauw gemik
Op my, of hem; wie dat van beide raekt aen kolen
Die heeft het wel verdient : den blixem kan niet dolen
Daer wy verzaemelt zijn.
Iason. Geef reden plaets, en spreek
Wat saghter; is'er iet dat u op reis gebreek?
Men zal uit Creons huis, u arren moet versaghten.
Med. Gy weet dat mijn gemoet den rijkdom kan veraghten,
En altijt heeft veraght, geeft my ter nauwer noot
Mijn lieve Kinders meê, op dat ik in haer schoot
Mijn heete traenen stort. Gy waght weer andre Zoonen.
Iason. Ik wilde wel mijn gunst aen u versoek betoonen:
Maer al te warmen trek van Liefde lijdt het niet;
Schoon Creon selfs als Vorst en Vader haer verstiet.
Om haer blijf ik te lijf, om haer zou ik begeven
Mijn geest, mijn lijf, mijn light; zy zijn het eenigh leven
Van mijn benauwde ziel.
Med. Is dezen trek zoo groot?

Al wel; ik heb hem wegh; hy ſtaet ter wonden bloot.
Laet my dan toe, dat ik in haer gemoet magh veſten
De Moederlijke gunſt, en haer omhels het leſten;
Behaeght het u? nu is mijn bidden eer me ſcheit,
Dat gy de woorden van mijn twijfelmoedigheit
Niet in geheugen hout: maer wilt alleen gedenken
Der tijden mijner hulp, en dit der gramſchap ſchenken,
En dempen in uw hart.

Iaſon. Dit heb ik al gedempt.
Ik bid u ook, dat gy uw heete zinnen tempt
En ſaghter ſet; door ruſt word alle leet verſleeten.

Med. Deur gaet hy, jae voorwaer; gy gaet zoo mijns vergeeten?
En mijner daeden? ſteltge my zoo uit uw zin?
Ik wed wel neen; Medé ſpan al uw kraghten in
En wetenſchap; aght nu, veréélt in ſchellemſtukken,
Geen ſchellemſtuk te groot, verraed kan qualijk lukken
Daer vrees de waght hout, rijdt de wraek daerom ten honk
Door ongevreeſden wegh. Wel aen mijn geeſt, ontfonk,
Brengh nu al wat gy kunt, en niet en kunt, ten enden.
Mijn Voetſter, die zoo trouw my by blijft in ellenden,
En allerlei geval: help nu het geen ik denk.
Ik heb een rijk gewaed, des hemels hoogh geſchenk,
Dat van de Zon zijn Zoon mijn Vader is gegeven
Ter eeren van zijn huis, den halsband is beweven
Met Parelwerk en Goud; het kunſtigh hairçieraet
Als in een lighten brant van diamanten ſtaet.
Dit zal ik nae de kunſt vervalſchen, en beſweeren,
En door mijn Kind'ren aen de nieuwe Bruit veréeren.
Roep Hecate voor al ter droever kunſten hulp,
En ruſt altaeren toe, dat haer den brant beſtulp.

REY.

GEen brandt zoo fel, geen winden oit zoo woed'en,
Geen gramme piek, van ſtraffe vuiſt gedrilt;

Wraek van Verlate Min.

Als wel een Vrouw, van ſpijt- en minne-gloeden,
Om anders min, niet van haer Man gewilt.
Nogh als het zuid met grauwe winter-kaeken
Den regen blaeſt, en kropt den Donou vol,
Wiens dronken moet dan bruggen, dijken, daeken,
Verſleept, doorbreekt, en velt, op eenen hol.
Nogh als de vlught des Rhoons in zee komt bruiſchen,
Nogh als de lent met heete ſtreepen ſteekt,
En doet het ſneeuw van Hæmus toppen ruiſchen,
Tot dat het kolkt, en op de rotzen breekt.
De blinde Min, van heete ſpijt ontſteeken,
En kent nogh toom, nogh voerman in den noot:
Maer vlieght door vuir, en ſtael, om ſigh te wreeken,
En toont zijn borſt vrymoedigh aen de doot.
O Godheit! laet uw goetheit zijn verbeden:
Behoudt den Helt, den dwinger van de zee,
Al raeſt den vorſt des tweeden lots met reden
Dat zijn Gebiedt den menſchen Huldingh dee.
Als Phaëton der eeuwen waegen menden,
En onbedoght zijns Vaders ſpoor verliet:
Het vuir, dat door zijn loop den Hemel ſchenden,
Schon ook zijn loop, en maekten Hem te niet.
Den ouden wegh, die onz' Voorvaeders gingen,
Is wel zoo vry, en veiligh in te gaen;
Dan 't Heiligh padt der onbekende dingen,
Met ſtout beleit, nieuwsgierigh in te ſlaen:
Al wie de Zee eerſt met den ſteven kloofden
Van Heiligh en nogh ongekurven Houdt,
Dat Pelion zijn ſchaduw heel ontroofden:
En door den drangh der klippen brak zoo ſtoudt.
Al heeft Hy ſchoon 't gevaer gezeilt te boven;
En 't Heiligh Schip een vreemde wal geſchuirt:
Nogh heeft Hy, die de Gulde Vaght dorſt roven,
't Geſchonden Reght der Zee, in 't eind', beſuirt.

De

De gramme Zee eist beternis der schanden;
Want Tiphys, die de baeren eerst doorstiet,
Verliet het roer, in onervaeren handen,
Dewijl op reis het leven hem verliet;
Daer hem zoo sleght een vreemde gront moet dekken
Als die het graft zijns vaderlants ontbeert:
Dies Aulis nogh, om haeres Heers vertrekken,
De Schepen houdt op haere kust verweert.
En Orpheus, die met cyterslagh de stroomen
Haer loopen staen, de winden swijgen deê,
De stemmen doot der vogelen, de boomen
Hem volgen met gewrightelooze leê;
Bestrooit het velt met zijn verscheurde leden,
Tot by den spronghe van Hebrus opgesleept,
En treed den grond, by hem nogh eens getreden,
Daer uit hy noit zal werden weer gescheept.
Alcides doot, de twee geveerde zoonen
Des Noordewindts, en 't rappe kint de Zee,
Gewoon in veel gedaentten sigh te toonen;
En naer de gaef van aerd en waetervreê,
Nae dat hy klonk de deur der hellen open;
Zoo is den helt, op Oetas droeven bergh,
Van dubbelt gif, zijns Vrouwen gaef, doorkropen,
Zoo dat den brandt deê tsissen 't heete mergh.
Ancæus viel door 't wilde swijn zijn tanden;
Zijns Moeders Broêrs sloegh Meleager doot;
Waer over 'thout zijns levens ook verbranden.
Een ider dus verdiende loon genoot.
Wat feilen heeft het schoone wight bedreven,
Voor Hercules te soeken al te woest?
Dat moet nu by de waeter-Nymphen leven.
Gaet Helden, ploeght de zee, dit is den oest.
Schoon Idmon wist wat dat'er zou geschieden,
Hy viel den draek in moren-land tot aes.

En

En Mopſus miſt zijn graft, in't voorbedieden;
Een ider vroet, alleen ſigh ſelven dwaes.
Indien het uit zal vallen nae zijn ſpreeken;
Zal Peleus zijn verjaeght door Phocus doot.
En Nauplius de Griekze vloot doen breeken
Door valſche baek, en ſtorten by de vloot.
Oïleus Zoon, zijns Vaders breuke boeten,
Geplettert van den donder op een Rots;
Alceſte voor Admetus ſterven moeten
Vrywilligh, door beſchik des waeter-Gots;
Selfs Pelias, die 't eerſte ſchip vermetel
Te vaeren, om het Gulde Vlies, gebood;
Waer wijdt geſoght, in d' enghte van den Ketel,
Daer hy verſcheurt, als of hy voer in ſood'.
De wraek der Zee hou hier meê ſtal, o Goden!
Spaer Jaſon dogh, het wierd den helt geboden.

VIERDE BEDRYF.

Voetſter.

MIjn hart verſchrikt, en grouwt; groot onheil is beſchoren.
Het is onmenſlijk, zoo den aengedoghten toren
Zigh ſelven voeit, en groeit, en vult het oud beſtaen;
Ik heb haer dikmael dul de Goden aen ſien gaen,
De Sterren ne'er ſien doen: maer noit haer hevigheden
Zoo bijſter munten uit; want zoo zy in quam treden
Ter kamer van de kunſt, met heel verbaeſde gangh,
Zoo haelden zy het al, jae wat zy ſelver langh
Gevreeſt had, voor den dagh, en ſloegh het heir der boosheit
Aen Reyen, met bedekt' en diep-verhole loosheit.
Zy raekt het droef geheim maer met haer lughter hand,
En daeght de peſten in, zoo die het heete zand
Der Africanen téélt, als die het krimpend noorden
Haer kraghten wringht in een, en maght geeft om te moorden;

En al het ongediert. De Adders, opgeruit
Door maghtigh dighten, ſlaen ten donker holen uit.
Daer komt de groote ſlangh allengken aengetogen,
En ſwelt, en kuilt haer lijf, en ſpant geſtreepte bogen,
En drilt den ſchight van haer drie-punte tongh, die vraeght
Tot wiens bederf zy word beſworen, en gedaeght?
Wegh, ſeght de woede Vrouw; het loom gediert der aerden
Is my te grof hier toe, en al te klein van waerden.
Den hemel geef vergif. De tijden zijn'er nae
Dat dit bedrogh, gemeen bedrogh te boven gae.
Ik daegh den draek, die als een groote ſtroom gaet dwaelen
Den noorden hemel deur: wiens grove kronkels paelen
Zoo aen den grooten Beer, de baek der Griekze ree;
Als aen den kleenen, baek in Zidons ruime zee.
Den ſluiter van de ſlangh ontſpogh zijn tay gewrighten,
Op dat zy ſwadder ſpouw. Kom Python, hoor mijn dighten,
Wiens moet de tweelingh-goon zoo dikmael heeft getrotſt:
Kom groote waeterſlangh; en al wat afgeknotſt
Van Hercules, zoo ras, en milt was in het jongen.
Kom ſlaepelooze waght, van Colchos afgedwongen,
Dogh eerſt door tovery benevelt, en beſwijmt.
Nae dat'er al wat kruipt te zaemen is gerijmt;
Zoo valt zy om de kraght der kruiden uit te kippen,
Geplukt op Erix kruin, en ongebaende klippen.
En door het ſtaege ſneeuw van Caucaſus gegroeit
Die van het groeizaem bloet des vuir-diefs zijn gevoeit.
En daer de Meder ſchut, de Parth van lighte driften,
Den rijken Arabier, haer ſchighten meê vergiften.
En die de Zuaeb, vermaert in woeſte boſſchen, plukt,
Waer uit hy zap, beklemt van kouder hemel, drukt.
Al wat de lent, vol groei, vol bloei, vol broei, beloofde;
Al wat de winter, die der boſſchen eer beroofde,
Zijn ingewrongen vuir met witte kou beſloegh.
Al wat de bitter doot in rijpe bloemen droegh;

Off

Off in de kronkels van de wortel hiel gedoken
Zijn schaedelijk gewelt, bestaet zy zaem te kroken.
Dees kruiden heeft den top van Athos Rots gezait;
Die Pindus groote kruin; dees heeft een zeis gemait
Met bloet bemarmort, op Pangëus hooghsten horen;
Die wiessen in den damp van Tygris steile schoren;
Dees braght de Donou voort; die groeiden in het zand
Der drooge paerlen, van Hydaspes werme strand;
Dees aen den Bætis, die met loome biggel-zanden
De west-zee dempt; en doopt met zijnen naem de landen.
Met ijzer snee zy dees, in 't krieken van den dagh;
Die, als de Maen haer van de middel-hemel zagh.
Dees neep zy van de stronk met nagels hoogh-besworen.
Zy plukt moordaedigh gras, en doet de slangen smoren;
Waer uit zy vreisem by vervloekte vogels snuit.
Het hart eens droeven uils, de dermen levend uit
Een heesche strix gerukt; dit weet haer kunst te zetten
Elk nae zijn eigenschap: dees zijn vol brant en hetten;
Die zijn van loome kou vergiftight en gestremt.
Hier doet zy woorden by zoo grouzaem, en zoo vremt
Als al dit mengelmoes. Daer komt zy dul getreden,
Zy mompelt , alles dreunt van haer begonnen reden.

Medea.

U bid ik fluistrend volk; en u afgrijzelijke Goden;
Den blinden afgrond ; en het hof der dikke duisternissen;
Des diepen swaevel-poels gevangens ; stinkend hol der dóden;
Ter Bruiloft schimmen, al uw straffen zultge zoo langh missen.
Het eeuwigh rollend Radt zet nu Ixion los ter aerde;
Laet Tantalus den dorst ter Bruiloft laeven zonder tergen;
En swaerder straf zy' hem die Jason met zijn Doghter paerde;
De gladde ronde Rots plet Sysiphus op helsche bergen.
Kom Belus Nighten, Mans beulinnen, laet u ijdel scheppen
Met emmers zonder grond, ik eisch van dezen dagh uw handen.

Wilt, grootſte light des naghts, u op mijn heiligh rijmen reppen;
Vael, piers, en laet de wraek uit uw drie aengezighten branden.
Ik heb, naer oude wijs, het wout, dat kunſten handelt,
Met ongevloghten hair, en barrevoets bewandelt;
En regen-droppen uit de drooge loght gedrukt:
De ſtroomen in den grond: de Zee te rugg' gerukt,
En op den tijt des vloets gebraght tot dubbel ebben:
De zon en ſterren, bei te zaemen zightbaer, hebben
Een hallif ront gezien: de Beeren, nimmer nat,
Nu in de Zee gebaedt: ik heb der tijden radt
En beurten om gerijmt: de zoele zomer bloeiden,
Daer warmer winter ſigh met rijp gemaei vermoeide;
En Phaſis ſnelle ſtroom liep nae zijn bron te rugg':
De Donou, die uit zoo veel monden braekt, en vlugh
De zoete baeren ſchuirt, verſtremden in zijn boorden;
De razery der Zee, ſchoon haer geen winden ſtoorden,
Swol tot haer duinen uit; de boſſchen, ſwaer van draght,
Verhuizen van haer ſteê, door mijner dighten maght.
Ik heb de Zon geſtuit, hoe zeer zijn henghſten holden:
De ſterren aengeſtert, tot datze zuiſebolden.
Het is al tijdt, Godin, kom tot den droeven dans;
Mijn handen, klam van bloet, bevleghten deze krans,
Tot uw vermaek, met negen gladde ſlangen:
Zy zijn den Reus, die uwen hemel dorſt
Beſtormen, van zijn draekevoet gevangen;
Met trouwloosheit, van Neſſus bloet, bemorſt;
Dat Hercules hem uit zijn lever tapte.
Dees aſſe ſchoot nogh over, van den helt
Dien dit vergift, op Oetás kruin, betrapte.
Altheás torts de liefdeloosheit melt
Eens Moeders, en de liefden eener Zuſter.
Dees véren liet Celeno, die geruſter
Voor Zetes ſchool in haer nauw-duirigh hol.
Dees ſchaghten deê de ſchight, doorweikt, en vol

Van Hydrás bloet, de Stymphalis ontruien.
Het aerdrijk loeit, ik vat het voorbeduien:
Ik heb de gunſt der kunſt-Godin.
Ik zie den Wagen nederdaelen;
Niet dien zy ment wanneer zy in
Den Hemel blinkt met volle ſtraelen:
Maer die zy vael en droef beſchrijt;
Getrokken van heillooze dighten:
En in de leeghſte loght berijt:
Kom bleeke Maen, mijn leet belighten.
Laet klinken, tot der kunſten hulp,
Corinthens rijke bekken-ſlaegen.
Dat vreemde vrees het land beſtulp.
Bebloede zóóde voor u draegen
Verplighte jaerdienſt. Deze keers
Te midden van een graf getrokken;
Beſtraelt uw duiſter, dat vol eers
Begroet word, van mijn nederbokken.
Hier legh ik voor u als een lijk,
En krans mijn ongeſnoerde tuiten.
En ſwai den tak, die uit het ſlijk
Des droeven afgrondts quam te ſpruiten.
Ik zal, ontdaen van borſt, den arm
Met heiligh ſtael, voor u, doen loopen;
Mijn bloet maek dezen offer warm.
Gewenn' mijn hant het ſtael te ſtroopen,
En in uw eigen bloet te doopen:
Den Autaer is genoegh bedroopen.
Vergeeft het mijn indienge klaegt
Dat gy te dikwils wort gedaegt.
Een oorſaek van zoo veel geklagh
Is Jaſon, als hy altijts plagh.
Vervals de kleeren van de Bruit,
Dat, al zoo dra Zy zy getuit,

Haer

Haer dit verborgen vuir zoo dra
Bekruip, en in het merrigh ſla.
Dit vuir, als in dit goud verſtikt,
Gaf my; die van den Gier gepikt,
Ter wonden waſt; en leerden, hoe
Men deze kraght moet ruſten toe.
Den ſmit des blixems deze vlam
Bekleet met ſwaevel; deze quam
Zoo leef-baer, uit den gouden doom
Van Phaëton, mijn ſtouten Oom.
Chimerás middel-gif is hier;
Als ook de damp van onze ſtier,
Met vrouw Meduſás gal gemenght,
Die gramſchap heelt, tot datze krenght.
Mend Hecate dees maghten aen,
En geef mijn gaef bedekte zaên
Van vuir, dat zonder brand en light
Bedrieght gevoelen en geſight.
Zijn light het Bruiloft-light verwin.
Ik ben verhoort; de wraek-Godin
Slaet driemael af, de fakkel vuirt
Die heiligh leed en droefheit ſtuirt.
Nu is mijn beê voldaen. Gae, roep mijn Zoonen uit,
Dat zy dit rijke Kleet gaen ſchenken aen de Bruit.
Gae, gae rampzaligh krooſt, der Moeder vol ellenden,
Behandight aen Me-vrouw, uw Stief-moêr, vol gevleis,
Ootmoedigh dit Geſchenk, en wilt u ſpoedigh wenden
Te mywaerts, dat ik u omhels de leſte reis.

REY.

WAer of Medé, van moorden dol,
Sal nemen haer geſtoorden hol,
Onmaetigh in haer minnen?
Waer of haer razery toe neight?

De

De gramſchap uit haer oogen dreight
 Zy zal iet quaets beginnen.
Zy ſchudt den kop, met trotze borſt,
En dreight van zellef onze Vorſt;
 Als waer Zy niet verdreven.
Op eene ſtondt ſchier wordtze root,
En weder bleek gelijk de doot,
 Nae dat de zinnen ſweven.
Nu looptze hier, nu looptze daer
Gelijk een Tygerin, als haer
 De jongen zijn ontdraegen,
Geen oorden onbeſoght en laet:
Zoo weet Zy in haer min geen maet,
 Nogh in haer gramme vlaegen.
Hoe wil het hollen, nu Zy haet,
En min, in eene waegen ſlaet!
 Wanneer off eens zal weſen
Dat dees heilalooze Vrouw de wijk
Zal nemen uit het Griekze Rijk,
 En uit den Vorſt het vréſen.
O Zon! laet nu den dollen doom
Eens rollen op een vollen toom;
 En ruimt den naght haer uiren:
Den voerman van den blijde naght,
Zal drenken uw vermoeide jaght;
 En ſtooken Minne-vuiren.

VYFDE BEDRYF.

Bode. Rey.

'tIS alles in den brandt, de ſtandt des Rijkx te ſchanden;
De Koningk, en de Bruit tot aſſen t' zaem verbranden.
Rey. Door wat bedrogh verraſt?
Bode. Dat Vorſten meeſt bekoort,
Door Gaven.

Rey. Brengen

Rey. Brengen die bedrogh en moorden voort?
Bode. O wonder! en ik weet geen middel voor te wenden,
Schoon ik het einden weet.
Rey. Hoe quam het dan ten enden?
Bode. Dat gretigh vuir, gewekt door imants ſtrengh gebodt,
Verdoet, en woedt, en dempt het Koningklijke ſlot;
De ſtadt is in gevaer.
Rey. En is 'er dan geen waeter?
Bode. Het wonderlijkſte nogh, geen nat, geen gieten baet'er;
Het waeter voet het vuir, en hoe men 't meerder keert,
Hoe dat het meerder woed; de hulp is overheert.

Voetſter. Medea. Jaſon.

Voort, voort Medea, voort, wegh pakt u uit de handen
Van Pelops land, en ſoekt uw heil in ander landen.
Med. Ik wegh gaen? waer ik van te vooren wegh gegaen,
Ik quam weerom, en ſagh de nieuwe Bruiloft aen.
Op, op mijn ziel, vervolgh den aenvangh zonder tukken;
Het minſte deel der wraek is nu maer aen 't gelukken.
O dolheit! mintge nogh? kan Jaſon, zonder min
Uw wraek voldoen? ai neen; zoo wreed een ſtraf verzin
Als oit verzonnen is: ontſteek zoo heet een toren,
Dat tught, en ſchaemte t' zaem in zijnen brandt verſmoren.
Klein is de wraek, die door klein' handen is gedaen.
Een heeter gramſchap ſweep mijn lafheit beter aen;
En uit den afgrondt van mijn ſmeulend hart, de toght woê
Nu heviger dan oit. Al wat ik deê tot nogh toe,
Zy Godvrught hier by. Maek het zoo; dat ider weet
Dat al de ſchelmery, die gy voor dezen deedt,
Maer light is, en gemeen: die was de proef maer vande
Bloetdorſtigheit. Wat kan van onervaeren handen,
Van maeghdelijke moet, dogh zijn beſtaen geweeſt?
Nu ben ik eerſt Medé, door quaetdoen groeit den geeſt.

Nu

Nu groei ik dat ik Broêr zijn harssebekken kloofden,
Zijn leden reet van een; en Vaders land beroofden
Van 't heiligh Rijkx-geheim; nu groei ik in de moort
Van Pelias; zoo, zoo, mijn schenzught soek al voort.
Mijn handen moeten nu haer meester-proef betoonen.
Wat zal ik dan? waer meê de trouweloosheit loonen
Mijns vyandts? uit de milt welt zoo verwoed een wraek
Om mijn verschrikte ziel, dat zy de wrange smaek
Nogh nauw lijt op de tongh. Mijn haest heeft stof verlooren.
Ogh! of hem van zijn hoer dogh Naezaet waer gebooren!
Al dat ik uit hem heb, dat heb zijn hoer gebaert.
Dit stof gevalt me reght, den schender is het waerdt.
Ik moet met volle moet dit leste stuk volbrengen.
Mijn Kind'ren: ai niet meer mijn Kind'ren; gy moet plengen
Uw aengeboren bloet, om Vaders schelmery.
De schrik beslaet het hart, de leden stremme my,
Den boezem jaeght, de krop der gramschap is geslooten.
De lieve Moeder heeft de gramme Vrouw verstooten.
Zou' ik aen eigen bloet mijn eigen handen slaen?
Mijn Kinderen? ai neen. Agh jae: ik moet 'er aen.
Zoo ongehoord een daed, zoo felle moorderijen
Verfoei Medea selfs. Waer zouden zy om lijen?
De Vader is een schelm, en ik nogh schelmzer Vrouw.
Schoon ik haer vry van schuld en eige misdaed schouw,
Zy moeten sterven, of voor Vader, of voor Moeder.
Zy zijn onnoozel: ik bekent; zoo was mijn Broeder.
Wat waggelt gy mijn ziel? wat biggelt gy mijn oogh?
Hier doet de gramschap, daer de liefden haer vertoogh.
Mijn omgeroerde moet kan aen geen schiften raeken.
Gelijk de dulle zee, die uit verscheiden kaeken
Der winden wordt bestormt, verstuift, en woelt, en woedt
Met onbezuisdê drift: zoo drijft mijn los gemoedt;
Nu doet de liefde wraek, de wraek nu liefde wijken:
Ik wil tot voordeel van de liefde vonnis strijken.

Mijn lieve schaepen kom, mijn eenigh heil en troost
In ons vernedert huis, mijn uitverkoren kroost
Omhels uw Moeder dogh: ik gun u langh te leven
Voor Vader. Leef voor my, die van u word verdreven.
Eer lange zultge zijn gerukt van Moeders schoot,
Met zughten en geschrei. Uw Vader kus u doot:
Ik heb u doot gekust. Waer word ik weer getrokken?
Off knaeght de spijt mijn hart? of eischen d'oude wrokken
Mijn Godvergeten hand? ik volgh dan, waer ge wilt.
Ogh! of ik waer geweest in 't baeren alzoo milt
Als Niobé, die trots braght veertien Zoons ter aerde!
Daer ik, onvrughtbaer voor de wraek, twee Zoonen baerde,
Alleen mijn Broeder een tot zoen, mijn Vader een.
Waer wil 't onmaghtigh heir der razerijen heen?
Wien soekt het? op wien is gemunt dit helsch geflonker?
Wien dreight het bloedigh light, gestegen uit het donker
Des swaevel-poels? wien meent de klap der slangen-sweep?
Wien eischt uw woede toorts, Megera, met uw sleep?
Wiens schim is dit? ai my! de leden gansch geschonden?
Ogh Broeder! Broeder! ogh! word gy om wraek gesonden?
Ik zalz' u doen. Verdooft het light van mijn verstandt,
Verscheur, verzengh, mijn borst staet op voor uwen brandt.
De wraek bekommert mijn; ik zal de wraek beginnen:
Veroorloft vry ter hel de gramme wraek-godinnen:
Laet my geworden. Bruik, bruik mijn verplighter handt;
Bruik den getrokken pook; daer is een offerandt
Tot zoen van uwe moort. Wat hoor ik schielijk rammelen?
't Is waepentuigh tot mijn bederf: hier dient geen zammelen,
De moort is nu begost. Ik spoei my naer de tinn'
Van mijn verheven huis; spoei met my lieve Minn':
Ik voer u met my door de loght, met vlugge raeden,
En maeken dat mijn deught, den spiegel van haer daeden
Niet heimelijk verquist; een ider tuigh de proeff.

Iason. Zoo imants trouw gemoet der Vorsten val bedroeff,

Die

Dieloop' hier toe : dat wy den ſtighter zelf betrapen
Van dit vervloekte ſtuk. Trauwanten, op, ter wapen:
Brengh hier geweir; en ruk het huis ten gronde ne'er.
Med. Nu, nu heb ik mijn Staf, mijn Broêr, mijn Vader we'er;
Nu is de Gulde Vaght te Colchos aen den boom, en
Mijn Rijk, mijn Maegdom, die gerooft was, weergekoomen.
O Goden! nogh in 't leſt eens goedt! ô heiligh dagh!
O blijde Bruiloft! vliet; de moort heeft volle ſlagh:
Maer niet de wraek : wel aen, volvoertze dan mijn handen.
Wat draelde nogh mijn ziel? wat twijfelde? nu kande.
De moet ontvalt; het rouwt, en ſchaemt my dezer daet:
Ogh! wat heb ik gedaen? berouw komt nu te laet,
Het is gedaen. Ik moet hier in, onwilligh, bly zijn,
En groeyen in mijn leet; de ſmart van Jaſons by zijn
Ontbrak mijn blyſchap. Dat voorleden aght ik niet;
Al wat hy niet en zagh, dat is te leur geſchiet.
Iaſon. Zie daer. Daer is Zy op den top van 't huis geklommen.
Vuir. vuir. Zy ſtik in vuir dat van haer is gekommen.
Med. Zoo Jaſon : maek het graf en uitvaert voor uw bloet:
Het is den leſten dienſt dien gy uw Kind'ren doet.
Uw Schoonvaêr, en uw Bruit, dien ik het graf bereiden,
Die hebben 't haer. En dit uw Kint is al verſcheiden.
En dit, gelijk ge ziet, ſtaet al ter ſlaghtingh ſchrap.
Iaſon. By al de Goden: by ons beider ballinghſchap:
By onze Trouw, die noit, mijns willens, is geſchonden,
Spaer hem. Geſchiet u leet; ik ben te zoen verbonden.
Doot mijn : gereghte ſtraf val op mijn ſchuldigh hooft.
Med. Uw voorbeê port zijn doot. U ſmart, mijn ſmart verdooft.
Gae nu vry trotzert: zoek de Maeghden vol te laeden,
En jaeghze Moeders wegh.
Iaſon. Een kan de ſtraff verzaeden.
Med. Kon eene moort voldoen den honger van mijn wraek,
Ik hadd'er geen gedaen : zy is te hol van ſmaek:
Twee zijn niet ſtofs genoegh om haeren trek te boeten.

Ik wil mijn ingewandt nogh met den dagg' doorwroeten,
En zien wat dat'er schuilt, tot boet van schuld en spijt.
Iason. Volvoer uw opzet dan; nu smeeken niet en dijt
Dan tot verlengen van mijn hartzeer, en bedroeven.
Med. De straf moet langzaem zijn, mijn gramschap wat vertoeven.
't Is mijnen dagh: ik bruik de gift van duiren tijt.
Iason. Uw gramschap my verniel.
Med. Dat's om uw lijf gevrijt.
Zoo, zoo, hy heeft genoegh. Meer heb ik geen vermógen
Der wraek te wijën toe. Heff uw bekreten oogen,
Ondankbaer hart, eens op. Kendt gy uw Eegemael?
Zoo schei ik, als ik schei. De loght draeght mijn te prael:
De tamme draeken haer geschubde nekken toonen
Gejokt tot mijnen dienst. Hou daer; daer zijn uw zoonen.
De vlugge waegen voert mijn door de wolken heen.
Iason. Wee! wee! mijn Kind'ren, wee! ogh Jason! Jason ween,
Vervloekte Toveres, my door de loght ontvloden,
Gy tuight, waer dat ge vliet, de nietheit van de Goden.

UIT.

